

LUCINDA

RILEY

DE ZEVEN ZUSSEN

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

XANDER

ROMAN

LUCINDA RILEY

De zeven zussen

Maia's verhaal

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Seven Sisters*

Oorspronkelijke uitgever: Macmillan

Vertaling: Dieuwke van der Veen, Erica Disco en Kees van Weele

Omslagontwerp: zero-media.net, Munich

Belettering: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Michael Trevillion/Trevillion Images & Getty Images

Auteursfoto: Lana Pinho

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Lucinda Riley

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 797 1 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.

Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,

dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn dochter, Isabella Rose

‘We liggen allemaal in de goot,
maar sommigen onder ons kijken naar de sterren.’
– Oscar Wilde

HOOFPERSONEN

Atlantis

Pa Salt, adoptievader (overleden)
Marina (Ma), verzorgster van de zussen
Claudia, huishoudster op Atlantis
Georg Hoffman, Pa Salts advocaat
Christian, de schipper

De zusjes D'Aplière

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (afwezig)

MAIA

JUNI 2007
EERSTE KWARTIER
13:16:21

1

Ik zal zolang ik leef precies weten waar ik was en wat ik deed toen ik hoorde dat mijn vader was overleden.

Ik zat in de mooie tuin van het Londense herenhuis van mijn oude schoolvriendin Jenny en koesterde me in de junizon, terwijl Jenny haar zoontje van de crèche haalde. Mijn boek, *The Penelopiad*, lag opengeslagen maar ongelezen op mijn schoot.

Ik voelde me rustig en bedacht dat het een goed idee was geweest om er even tussenuit te gaan. Ik bestudeerde net de knoppen van de clematis, die, aangemoedigd door een warme vroedvrouw, op het punt stonden van een weelderig kleurenboeket te bevallen, toen mijn telefoon ging. Ik keek op het schermpje. Het was Marina.

‘Hoi Ma, hoe gaat het?’ vroeg ik, en ik hoopte dat de zomerwarmte doorklonk in mijn stem.

‘Maia, ik...’

Marina zweeg, en ik wist dat er iets goed mis was. ‘Wat is er?’

‘Maia, het valt me zwaar om je dit te vertellen, maar je vader heeft gistermiddag hier thuis een hartaanval gehad, en hij is vanochtend vroeg... gestorven.’

Ik kon niets zeggen, er raasden duizenden idiote gedachten door mijn hoofd. De eerste was dat Marina om wat voor reden dan ook had besloten een misselijke grap met me uit te halen.

‘Ik vertel het jou als eerste van de zussen, Maia, omdat je de oudste bent. En ik wilde je vragen of je het zelf aan ze wilt vertellen of dat liever aan mij overlaat.’

‘Ik...’

Ik kon geen verstandig woord uitbrengen, ook niet toen ik me realiseerde dat Marina, die lieve, geliefde Marina, de vrouw die als een moeder voor me was, me nooit zoiets zou vertellen als het niet waar was. Dus moest het wel waar zijn. En op dat moment stond mijn wereld stil.

‘Maia, zeg alsjeblieft of het wel goed met je gaat. Ik heb nog nooit zo’n akelig telefoongesprek moeten voeren, maar wat moest ik anders? God weet hoe de andere meisjes hierop zullen reageren.’

Pas op dat moment hoorde ik het verdriet in háár stem en begreep ik dat ze niet alleen belde om me dit te vertellen, maar dat ze er ook behoefte aan had hierover met mij te praten. Dus stapte ik in mijn vertrouwde comfortzone, dat wil zeggen: anderen troosten.

‘Natuurlijk bel ik de zusjes als je dat liever wilt, Ma, hoewel ik niet precies weet waar ze op dit moment allemaal zitten. Was Ally niet ergens aan het trainen voor een regatta?’

En zo praatten we nog een tijdje door over waar elk van mijn jongere zussen kon uithangen, alsof we niet samen treurden over het verlies van mijn vader maar ze voor een verjaardagsfeestje wilden uitnodigen. Dat gaf het gesprek een surrealistisch tintje.

‘Wanneer zullen we de begrafenis plannen? Nu Electra in Los Angeles zit en Ally ergens midden op zee zit, zal dat op zijn vroegst volgende week kunnen, denk je niet?’ vroeg ik.

‘Nou...’ Ik hoorde de aarzeling in Marina’s stem. ‘Misschien kunnen we dat het beste bespreken als je hierheen komt. Je hoeft je echt niet te haasten, Maia, dus als je liever je laatste vakantiedagen in Londen doorbrengt is dat prima. We kunnen hier toch niets meer voor hem doen...’ Haar stem stierf weg, ze werd overmand door verdriet.

‘Ma, natúúrlijk neem ik de eerste de beste vlucht naar Genève. Ik bel direct de luchtvaartmaatschappij en ga proberen iedereen te bereiken.’

‘Het spijt me zo verschrikkelijk, *chérie*,’ zei Marina verdrietig. ‘Ik weet dat je erg dol op hem was.’

‘Ja,’ zei ik, en ik besepte dat de merkwaardige kalmte tijdens ons gesprek over wat er allemaal geregeld moest worden, me plotseling in de steek liet, als de stilte vlak voor een hevige onweersbui. ‘Ik bel je zodra ik weet hoe laat ik aankom.’

‘Pas als je blijft goed op jezelf, Maia. Je hebt net een schokkend bericht gekregen.’

Ik hing op en voordat de onweerswolken in mijn hart zich zouden ontladen en me konden overspoelen ging ik naar boven om mijn reispapieren te pakken en de luchtvaartmaatschappij te bellen. Ik werd in de rij wachtenden gezet en wierp ondertussen een blik op het bed waaruit ik die ochtend was opgestaan met de gedachte: weer een heerlijke dag. Ik dankte God voor het feit dat de mens niet in de toekomst kan kijken.

De bureaucratische mevrouw die ik eindelijk aan de lijn kreeg was niet bepaald behulpzaam. Toen ze begon over volgeboekte vluchten, extra kosten en creditcardgegevens voelde ik dat mijn emotionele dam op doorbreken stond. Toen ze me eindelijk met tegenzin een plaats op de vlucht van vier uur had toegewezen – wat betekende dat ik direct al mijn spullen in mijn weekendtas zou moeten gooien en een taxi naar Heathrow moest nemen – ging ik op het bed zitten en bleef ik zó lang naar het behang staren dat het bloemetjespatroon in beweging kwam.

‘Hij is weg,’ fluisterde ik. ‘Voorgoed. Ik zie hem nooit meer.’

Ik had verwacht dat die woorden een stortvloed aan tranen teweeg zouden brengen, maar tot mijn verbazing gebeurde er niets. Ik zat daar maar, verdoofd, met mijn hoofd vol praktische zaken. Ik vond het vreselijk om alle vijf mijn zusters te moeten bellen en speurde mijn emotionele archief af om te bepalen wie ik het als eerste zou vertellen. Dat was onvermijdelijk Tiggy, de op een na jongste van ons zessen en het zusje met wie ik me altijd het meest verbonden had gevoeld.

Met trillende handen scrolde ik naar haar nummer. Toen ik haar voicemail kreeg kon ik alleen een paar warrige woorden uitbrengen, en de boodschap dat ze moest terugbellen. Tiggy werkte ergens in de Schotse Hooglanden in een centrum voor verweesde en zieke wilde herten.

En wat de andere zussen betrof, hun reacties zouden variëren van onverschilligheid tot emotionele uitbarsting.

Omdat ik geen idee had hoe ik er zelf emotioneel aan toe zou zijn als ik ze aan de lijn kreeg, koos ik de weg van de minste weerstand en stuurde ze een sms'je met het verzoek zo snel mogelijk contact op te nemen. Daarna propte ik snel mijn spullen in mijn weekendtas en haastte ik me de smalle trap naar de keukens af om een briefje met uitleg voor Jenny achter te laten.

Ik gokte erop dat ik in een stad als Londen een taxi zou kunnen aanhouden, en vertrok. Met stevige pas liep ik de lommerrijke halfronde laan in Chelsea door, zoals elk normaal mens dat op een doodgewone dag doet. Ik geloof dat ik zelfs nog hallo zei tegen een voorbijganger die zijn hond uitliet, en naar hem glimlachte.

Niemand zal aan mij kunnen zien wat me is overkomen, dacht ik toen ik in de taxi stapte die ik op de drukke King's Road had kunnen bemachtigen en de chauffeur opdracht gaf naar Heathrow te rijden.

Niemand zal het zien.

Vijf uur later, toen de zon kalmpjes over het Meer van Genève neerdaalde, kwam ik aan bij onze privéaanlegsteiger, waarvandaan ik de laatste etappe van mijn reis naar huis zou afleggen.

Christian zat al in de slanke motorsloep op me te wachten. Aan zijn gezicht te zien had hij het nieuws al gehoord.

'Hoe gaat het met u, *Mademoiselle* Maia?' vroeg hij, toen hij me aan boord hielp. Zijn blauwe ogen straalden medeleven uit.

'Ik... ik ben blij dat ik hier ben,' was mijn neutrale reactie,

terwijl ik doorliep naar de met roomkleurig leer beklede bank langs de achtersteven. Ik zat altijd voorin naast Christian als we tijdens het twintig minuten durende tochtje naar huis over het rustige water van het Meer van Genève raceten. Maar dit keer had ik behoefte aan privacy. Terwijl Christian de krachtige motor startte keek ik om me heen en zag het zonlicht schitteren in de ramen van de fantastische huizen langs het meer. Ik stelde me tijdens die vaartochtjes vaak voor dat ze toegang boden tot een onaardse wereld, ver van de alledaagse werkelijkheid.

De wereld van Pa Salt.

Ik voelde de eerste tranen in mijn ogen prikken toen ik aan mijn vaders bijnaam dacht, die ik als klein kind had verzonnen. Pa Salt was dol op zeilen, en als hij thuiskwam, naar ons huis aan de oever, rook hij vaak naar zee en buitenlucht. De bijnaam was blijven hangen, en toen mijn jongere zussen bij ons waren komen wonen gingen ze hem ook zo noemen.

Toen de boot snelheid maakte en ik de zwoele wind langs mijn haar voelde strijken, dacht ik aan de honderden tochtjes naar Atlantis, Pa's sprookjeskasteel.

Atlantis was over land niet te bereiken, want het stond op een uitstekend stuk privégrond, en achter ons huis lag een steil, bergachtig terrein, zodat je er alleen per boot naartoe kon. De dichtstbijzijnde burelen woonden kilometers verder weg, aan het meer, zodat Atlantis ons privékoninkrijkje vormde, afgezonderd van de rest van de wereld. Alles aan Atlantis was magisch, alsof Pa Salt en wij, zijn dochters, daar onder een betovering leefden.

Pa Salt had ieder van ons als baby uitgekozen, hij had ons uit alle vier de windstreken gehaald en mee naar huis genomen om daar onder zijn bescherming te wonen. En ieder van ons was bijzonder, zoals Pa graag zei, ieder van ons was anders, we waren zijn meisjes. Hij noemde ons naar de Zeven Zusters, zijn favoriete sterrengroep, waarvan Maia de eerste en oudste is.

Toen ik klein was nam hij me vaak mee naar het observato-

rium met de glazen koepel, boven op het huis. Dan tilde hij me met zijn grote, sterke handen op en mocht ik door zijn telescoop naar de sterrenhemel kijken.

‘Daar heb je ’m,’ zei hij dan, als hij de lens had scherpgesteld. ‘Kijk, Maia, naar die prachtige, fonkelende ster ben jij genoemd.’

En ik zág de ster. Ik luisterde nauwelijks als hij vertelde over de mythe rond onze namen maar genoot van zijn stevige armen om me heen en was me intens bewust van dat zeldzame, bijzondere moment waarop ik Pa helemaal voor mezelf had.

Ik had Marina toen ik opgroeide altijd als mijn echte moeder beschouwd en haar naam zelfs tot Ma afgekort. Pas op latere leeftijd realiseerde ik me dat ze eigenlijk een veredeld kindermisje was, door Pa in dienst genomen om voor me te zorgen omdat hij zo vaak van huis was. Maar natuurlijk was Marina voor ons allemaal veel meer dan een kindermisje. Zij was degene die onze tranen afveegde, die ons een standje gaf vanwege onze tafelmanieren en ons kalmpjes door de lastige overgang van kind naar vrouw had geloodst.

Ma was er altijd, en ik had niet meer van haar kunnen houden als ze me zelf ter wereld had gebracht.

Tijdens de eerste drie jaar van mijn bestaan woonden Marina en ik met ons tweeën op ons sprookjeskasteel aan het Meer van Genève, terwijl Pa Salt de zeven zeeën bevoer om zaken te doen. Na die drie jaar kwamen mijn zusters een voor een bij ons wonen.

Als Pa thuiskwam nam hij altijd een cadeautje voor me mee. Zodra ik de boot hoorde rende ik langs de uitgestrekte gazons en boompartijen van het park naar de aanlegsteiger om hem te begroeten. Net als ieder kind wilde ik weten wat voor verrassing hij in zijn magische zakken had verstopt. Op een dag gaf hij me een fijn bewerkt houten beeldje van een rendier. Hij verzekerde me dat het in het atelier van de Kerstman zelf, op de Noordpool, was gemaakt. Maar achter hem dook een vrouw in uniform op,

met een in een sjaal gewikkeld bundeltje in haar armen. En het bundeltje bewoog.

‘Maia, dit keer heb ik een heel bijzonder cadeau voor je meegebracht. Je hebt een zusje.’ Hij glimlachte toen hij me optilde. ‘Nu ben je niet langer alleen als ik weg moet.’

Vanaf dat moment veranderde mijn leven. Na een paar weken verdween de kraamvrouw die Pa had meegenomen en nam Marina de zorg voor mijn kleine zusje op zich. Ik begreep maar niet hoe dat rode, krijsende ding, dat vaak stonk en alle aandacht voor zich opeiste, een cadeau kon zijn. Tot Alcyone – ze was genoemd naar de tweede ster van de Zeven Zusters – op zekere ochtend tijdens het ontbijt vanaf haar kinderstoel naar me glimlachte.

‘Ze weet wie ik ben!’ zei ik verrast tegen Marina, die haar aan het voeren was.

‘Natuurlijk weet ze wie je bent, Maia, liefje. Jij bent haar grote zus, de zus tegen wie ze zal opkijken. Jij bent degene die haar straks een hoop dingen moet leren die zij nog niet weet maar jij wel.’

En toen Ally – want zo was ik haar gaan noemen – opgroeide werd ze mijn schaduw, volgde ze me overal, wat me evenveel irriteerde als het me plezier deed. Ze waggelde steevast achter me aan en eiste dan luidkeels: ‘Maia, wacht op mij.’

Ally mocht in het begin dan wel een ongewenste toevoeging aan mijn droombestaan op Atlantis zijn, ik had me geen liever en schattiger zusje kunnen wensen. Ze huilde maar zelden en vertoonde niet de driftbuien die je zo vaak bij peuters ziet. Met haar waterval aan roodgouden krullen en grote blauwe ogen bezat ze een natuurlijke charme, waarmee ze iedereen, ook haar vader, inpalmde. Als Pa Salt van een lange reis thuiskwam lichtten zijn ogen op als hij haar zag, en ik wist zeker dat ze dat bij mij niet deden. En terwijl ik verlegen was en me gereserveerd opstelde tegenover vreemden, was Ally open en vol

vertrouwen, zodat ze iedereen voor zich innam.

Ally was ook zo'n kind dat in alles uitblonk, vooral in muziek, maar ook in elke sport die met water te maken had. Ik weet nog dat Pa haar in ons uitgestrekte zwembad leerde zwemmen. Terwijl ik de grootste moeite had om te blijven drijven en het vreselijk vond om onder water te zijn, gleed mijn zusje als een zeemeermin door het water. En terwijl ik zelfs op de grote Titan, Pa's prachtige, oceaanwaardige jacht, nog geen zeebenen ontwikkelde, smeekte Ally hem om haar mee te nemen in de Laser, die permanent aan onze steiger lag aangemeerd. En terwijl ik tegen de krappe achtersteven weggedoken zat, hadden Pa en Ally de boot volledig onder controle als we over het glasheldere water raceten. Hun gemeenschappelijke passie voor zeilen schiep een sterke band die ik voor mijn gevoel nooit met hem zou kunnen hebben.

Hoewel Ally aan het Conservatoire de Musique de Genève had gestudeerd en een sterk getalenteerd fluitiste was, die een carrière bij een beroepsorkest had kunnen opbouwen, had ze gekozen voor een fulltimebestaan als zeiler. Ze deed regelmatig mee aan regatta's en had Zwitserland bij een aantal wedstrijden vertegenwoordigd.

Toen Ally bijna drie was, kwam Pa thuis met het volgende zusje, dat hij Asterope doopte, naar de derde van de Zeven Zusters.

'Maar we noemen haar Star,' had Pa, glimlachend naar Marina, Ally en mij, gezegd, toen we de nieuwste aanwinst van de familie in haar mandwiegje bestudeerden.

Ik kreeg inmiddels elke ochtend les van een privéleraar, en daardoor was de komst van mijn nieuwe zusje minder ingrijpend dan die van Ally. En al een half jaar later kwam er nog een baby bij, een meisje van twaalf weken oud, genaamd Celaeno, wat door Ally onmiddellijk tot CeCe werd afgekort.

Star en CeCe scheelden maar drie maanden, en ik weet niet beter of die twee smeedden van meet af aan een hechte band.

Ze waren praktisch een tweeling, brabbelden met elkaar in hun eigen babytaaltje, waarin ze zelfs nu nog af en toe met elkaar communiceren. Ze leefden in hun eigen wereldje en sloten ons, de andere zussen, uit. En zelfs nu ze twintigers waren was daar niets aan veranderd. CeCe, de jongste van de twee, was de baas. Met haar stevige lijf en notenbruine huid vormde ze een groot contrast met de bleke, graatmagere Star.

Het jaar daarop arriveerde er weer een baby, Taygete. Ik doopte haar direct om tot Tiggy, omdat haar korte, donkere sprieten haar naar alle kanten uit haar minuscule hoofdje staken, waardoor ze me deed denken aan de egel in het beroemde verhaal van Beatrix Potter.

Ik was inmiddels zeven jaar, en vanaf het moment dat ik Tiggy zag voelde ik een band met haar. Ze was het teerst gebouwd van ons allemaal en kreeg de ene kinderziekte na de andere, maar ze was als klein kind al stoïcijns en makkelijk. Nadat Pa een paar maanden later alweer met een baby'tje was thuisgekomen – dat Electra werd genoemd – vroeg de uitgeputte Marina me nogal eens om op Tiggy te passen, die vaak koorts of aanvallen van benauwdheid had. Toen uiteindelijk bleek dat Tiggy astma had, werd ze maar zelden in haar kinderwagen naar buiten gereden, uit angst dat de koude lucht en zware mist slecht zouden zijn voor haar borst.

Electra was mijn jongste zus, en die naam paste perfect bij haar. Ik was inmiddels gewend aan baby's en hun claimedrag, maar mijn jongste zusje spande op dat gebied de kroon. Ze was een en al elektriciteit. Dankzij haar aangeboren talent om van het ene op het andere moment van donker naar licht en vice versa te schakelen, werd ons voorheen zo rustige huishouden dagelijks opgeschrikt door schrill gekrijs. Als ik terugdenk aan mijn jeugd hoor ik weer haar driftbuien; en haar temperamentvolle karakter werd er in de loop van de jaren niet milder op.

Als we het over Electra hadden gebruikten Ally, Tiggy en ik

onder elkaar ons zelfverzonnen bijnaampje: ‘Tricky’. We liepen op eieren als we in haar buurt waren, doodsbenauwd dat we iets deden wat een razendsnelle stemmingswisseling zou veroorzaken. Er zijn eerlijk gezegd momenten geweest waarop ik haar haatte omdat ze ons leven op Atlantis ontwrichtte.

Maar zodra Electra wist dat een van ons in de problemen zat, was zij de eerste die hulp en steun bood. Haar empathie was even groot als haar ego.

Na Electra wachtte het hele huishouden op de komst van de Zevende Zuster. We waren tenslotte genoemd naar Pa Salts favoriete sterrengroep, dus zonder nummer zeven waren we niet compleet. We waren heel benieuwd naar haar en wisten zelfs hoe ze heette, Merope. Maar er ging een jaar voorbij, en nog een jaar, en nog een, en nog altijd had Pa geen baby mee naar huis genomen.

Ik herinner me nog levendig dat ik een keer samen met Pa in zijn observatorium stond. Ik was veertien en stond op het punt vrouw te worden. We wachtten op een zonsverduistering en hij had me verteld dat een eclips een keerpunt voor de mensheid betekende en meestal een verandering met zich meebracht.

‘Pa,’ vroeg ik, ‘neem je ooit nog eens ons zevende zusje mee naar huis?’

Zijn stevige, beschermende lijf leek een paar seconden te verstarren. Hij zag er plotseling uit alsof hij de last van de wereld op zijn schouders torste. Hij draaide zich niet om, omdat hij zich moest concentreren op het richten van de telescoop, maar ik voelde dat mijn vraag hem van zijn stuk had gebracht.

‘Nee, Maia, dat zal niet gebeuren. Omdat ik haar nooit heb gevonden.’

Toen de vertrouwde, dikke sparrenhaag in zicht kwam die ons huis aan het water tegen nieuwsgierige blikken beschermde, zag ik Marina op de steiger staan en begon de verschrikkelijke waar-

heid dat ik Pa kwijt was eindelijk tot me door te dringen.

En ik realiseerde me dat de man die het koninkrijk had gesticht waarin wij zijn prinsessen waren, er niet langer was om de betovering vast te houden.

2

Toen ik was uitgestapt sloeg Marina zachtjes haar troostende armen om me heen. Zwijgend liepen we langs de bomen en de uitgestrekte, glooiende gazons naar het huis. In juni was ons huis op zijn mooist. De weelderige tuinen pronkten met hun ontlukende bloemenpracht en verleidden de voorbijganger tot het verkennen van de verborgen paadjes en geheime grotten.

Het huis zelf was eind achttiende eeuw in Louis xv-stijl gebouwd en een droombeeld van elegantie en grandeur. De stoere, zachtroze gepleisterde muren werden onderbroken door hoge ruitjesramen en het steile rode dak had op elke hoek torentjes. Het interieur met zijn chique meubels was van elke eigentijdse luxe voorzien, en de dikke tapijten en grote luie banken gaven iedereen die daar woonde een gevoel van veiligheid en bescherming. Wij zusjes sliepen op de bovenste verdieping, waar we een fantastisch en onverstoord uitzicht over de bomen heen op het meer hadden. Marina bewoonde op diezelfde verdieping een aantal kamers en suite.

Ik wierp een zijdelingse blik op Marina. Ze zag er uitgeput uit en er stonden kringen van vermoeidheid onder haar vriendelijke bruine ogen; ze had haar altijd glimlachende mond samengeperst. Ze moest nu halverwege de zestig zijn, maar dat zou je haar niet geven. Marina was een elegante vrouw, lang, knap, met fijne, scherp getekende trekken, altijd onberispelijk gekleed, met een natuurlijke charme die haar Franse afkomst verraadde. Toen ik jong was droeg ze haar zijdeachtige haar altijd los, maar ze had het nu in een knotje in haar nek.

In mijn hoofd streden duizend vragen om voorrang, maar op één vraag wilde ik direct antwoord. ‘Waarom heb je me niet onmiddellijk geïnformeerd toen Pa die hartaanval kreeg?’ vroeg ik toen we naar binnen gingen en naar de salon met het hoge plafond liepen, die uitkeek op een ruim terras omzoomd door bloempotten vol warmrode en goudgele Oost-Indische kers.

‘Maia, geloof me, ik heb gesmeekt of ik het jullie mocht vertellen, jullie allemaal, maar toen ik daarover begon raakte hij zo van streek dat ik zijn wens wel moest respecteren.’

En ik begreep maar al te goed dat als Pa haar had verboden contact met ons op te nemen, ze weinig keus had. Pa was de koning en Marina op zijn best de lakei die hij het meest vertrouwde en op zijn slechtst zijn bediende die hem klakkeloos diende te gehoorzamen.

‘Waar is hij nu?’ vroeg ik. ‘Ligt hij nog in zijn slaapkamer? Zal ik naar hem toe gaan?’

‘Nee, chérie, hij is niet boven. Wil je een kop thee voordat ik je wat meer vertel?’

‘Om heel eerlijk te zijn ben ik meer toe aan een gin-tonic,’ bekende ik, terwijl ik me op een van de enorme banken liet ploffen.

‘Dat zal ik Claudia even vragen. En ik denk dat ik deze keer met je meedoe.’

Ik keek Marina na toen ze de salon uitging om Claudia, de huishoudster, te zoeken. Claudia woonde al even lang op Atlantis als Marina. Ze was Duitse, en onder haar strenge uiterlijk ging een hart van goud schuil. Net als wij allemaal adoreerde ze haar heer en meester. Ineens vroeg ik me af wat er nu met haar en Marina zou gebeuren. En trouwens, wat er met Atlantis zou gebeuren nu Pa er niet meer was.

Die woorden klonken heel vreemd in deze context. Pa was er zo vaak niet, hij was voortdurend op reis, moest altijd ergens heen, hoewel niemand van het personeel of het gezin precies wist

wat hij deed voor de kost. Ik vroeg het hem een keer toen mijn vriendinnetje Jenny tijdens de schoolvakantie bij ons logeerde en duidelijk onder de indruk was van onze luxueuze leefstijl.

‘Je vader is vast heel erg rijk,’ fluisterde ze toen we uit Pa’s privé-vliegtuig stapten, toen dat op vliegveld La Môle bij Saint-Tropez was geland. De chauffeur stond ons onderaan het vliegtuig op te wachten om ons naar de haven te brengen. Daar zouden we aan boord gaan van ons magnifieke kajuitjacht met tien kooien, voor onze jaarlijkse cruise over de Middellandse Zee, op weg naar de bestemming die Pa voor ons had bedacht.

Net als elk ander kind, arm of rijk, wist ik niet anders toen ik opgroeide, en onze manier van leven had me nooit erg bijzonder geleken. We kregen als kind allemaal les van een privéleraar, en pas toen ik op mijn dertiende naar kostschool ging begon ik me te realiseren hoe sterk ons leven verschilde van dat van de meeste andere mensen.

Toen ik Pa eens vroeg wat hij eigenlijk deed om ons gezin van al die luxe te voorzien, keek hij me met die geheimzinnige glimlach van hem aan en zei: ‘Ik ben een soort tovenaar.’

Dat zei me natuurlijk niets, wat precies zijn bedoeling was.

Naarmate ik ouder werd besepte ik steeds sterker dat Pa Salt een meestergoochelaar was en dat niets was wat het leek.

Toen Marina met twee gin-tonics op een dienblaadje terugkwam, bedacht ik dat ik na drieëndertig jaar nog altijd geen flauw idee had van wat mijn vader in de wereld buiten Atlantis had gedaan. En ik vroeg me af of ik dat nu eindelijk zou ontdekken.

‘Daar gaan we,’ zei Marina, terwijl ze het glas voor me neerzette. ‘Op je vader,’ en ze hief het glas. ‘God hebbe zijn ziel.’

‘Ja, op Pa Salt. Moge hij in vrede rusten.’

Marina nam een flinke slok, zette haar glas neer en pakte mijn handen vast. ‘Maia, voordat we het over andere dingen hebben, moet ik je eerst iets vertellen.’

‘Wat dan?’ vroeg ik, en ik keek naar haar vermoeide, bezorgde gezicht.

‘Je vroeg me daarstraks of je vader nog hier was. Het antwoord is dat je vader al te ruste is gelegd. Het was zijn wens om onmiddellijk te worden begraven en daar mocht niemand van jullie bij zijn.’

Ik staaarde haar aan alsof ze haar verstand had verloren. ‘Maar Ma, je vertelde me een paar uur geleden dat hij vanochtend vroeg is overleden! Zo snel kun je toch onmogelijk een begrafenis regelen? En waarom nu al?’

‘Maia, het was je vaders onverbiddelijke wens dat zijn lichaam direct na zijn overlijden met zijn vliegtuig naar zijn jacht zou worden vervoerd. Eenmaal aan boord moest hij in een loden kist worden gelegd, die kennelijk al jaren in het ruim van de Titan gereedstond voor deze situatie. Daarna moest hij naar open zee worden gevaren. Gezien zijn passie voor water had hij de zee als laatste rustplaats gekozen. En hij wilde zijn dochters de aanblik van die gebeurtenis besparen.’

‘O mijn god,’ zei ik. Ik rilde van afschuw van Marina’s woorden. ‘Maar hij begreep toch zeker wel dat wij fatsoenlijk afscheid van hem wilden nemen? Hoe kon hij zoiets nou doen? Wat moet ik de anderen vertellen? Ik...’

‘Chérie, jij en ik wonen hier het langst van allemaal en we weten allebei dat waar het je vader betrof een “waarom” niet aan de orde was. Ik weet alleen dat hij te ruste wilde worden gelegd zoals hij heeft geleefd: in volledige beslotenheid,’ zei Marina rustig.

‘En met alles volledig onder controle,’ vulde ik aan, terwijl ik woede voelde opvlammen. ‘Je zou bijna denken dat hij er niet gerust op was dat zijn geliefden zijn wensen zouden respecteren.’

‘Wat zijn overwegingen ook zijn geweest,’ zei Marina, ‘ik hoop alleen maar dat hij in jullie herinnering toch de liefhebbende

vader blijft die hij was. En wat ik wél zeker weet is dat jullie zijn wereld vormden.’

‘Maar wie van ons kende hem nou echt?’ vroeg ik, met tranen van frustratie in mijn ogen. ‘Heeft een arts zijn overlijden bevestigd? Je hebt toch wel een overlijdensakte? Mag ik die zien?’

‘De dokter vroeg me naar zijn persoonsgegevens, zoals geboortedatum en geboorteplaats. Ik heb gezegd dat ik maar een werkneemster was en dat soort dingen niet precies wist. Ik heb hem in contact gebracht met Georg Hoffman, de advocaat die je vaders zaken behartigt.’

‘Maar waarom was hij zo op zichzelf, Ma? Ik zat in het vliegtuig te bedenken dat hij bij mijn weten nooit vrienden heeft meegenomen naar Atlantis. Als we op het jacht waren kwam er af en toe een zakenrelatie aan boord voor een bespreking, en dan verdwenen ze naar zijn studeerkamer, maar echt vrienden maken deed hij niet.’

‘Hij wilde zijn gezinsleven gescheiden houden van zijn zakelijke leven, zodat hij als hij thuis was alle aandacht aan zijn dochters kon schenken.’

‘De dochters die hij van over de hele wereld had meegenomen en geadopteerd. Waarom, Ma, waarom?’

Marina keek me zwijgend aan, maar ik kon uit haar wijze, rustige blik niet opmaken of ze het antwoord op die vraag wist.

‘Ik bedoel,’ ging ik verder, ‘als kind vind je je leventje vanzelfsprekend. Maar jij en ik weten heel goed dat het hoogst ongebruikelijk, om niet te zeggen raar is dat een alleenstaande man van middelbare leeftijd zes meisjes als baby adopteert, meeneemt naar Zwitserland en ze bij zich thuis laat opgroeien.’

‘Je vader wás ook een ongewoon mens,’ gaf Marina toe. ‘Maar het is toch niet slécht als je behoeftige weesjes de kans op een beter leven onder jouw bescherming wilt bieden,’ pareerde ze. ‘Heel veel rijke mensen die zelf geen kinderen hebben adopteren een kind.’

‘Maar die zijn meestal getrouwd,’ antwoordde ik nogal bot. ‘Ma, weet jij of Pa ooit een vriendin heeft gehad? Iemand van wie hij hield? Ik heb hem drieëndertig jaar gekend en niet één keer met een vrouw gezien.’

‘Chérie, nu je vader er niet meer is besef je ineens dat je op heel veel vragen die je hem had willen stellen nooit meer een antwoord zult krijgen, maar ik kan je echt niet helpen. Bovendien is het daar het moment niet voor,’ voegde Marina er heel lief aan toe. ‘Voor nu moeten we vieren wat hij voor elk van ons betekende en aan hem terugdenken als de vriendelijke en liefhebbende man die hij binnen de muren van Atlantis was. Je moet ook niet vergeten dat je vader al over de tachtig was. Hij had een lang en zinvol leven achter zich.’

‘Maar drie weken geleden zeilde hij nog met de Laser en was hij daar aan de gang als een vent van half zijn leeftijd,’ zei ik. ‘Ik kan dat beeld moeilijk associëren met iemand die stervende is.’

‘Dat klopt, en goddank heeft hij niet zoals zo veel leeftijdgenoten een tergend langzame dood hoeven sterven. Ik ben zó blij dat jij en de andere meisjes zich hem blijven herinneren als fit, vrolijk en gezond,’ zei Marina om me een beetje op te beuren. ‘Ik weet zeker dat hij dat heeft gewild.’

‘Hij heeft op het laatst toch niet geleden, hoop ik?’ vroeg ik voorzichtig, terwijl ik diep in mijn hart wist dat Marina me zoiets nooit zou vertellen.

‘Nee. Hij wist wat er zou komen, Maia, en ik geloof dat hij met God in het reine was gekomen. Heus, ik denk dat hij blij was dat hij mocht gaan.’

‘Maar hoe vertel ik de anderen in hemelsnaam dat hun vader is overleden?’ vroeg ik wanhopig. ‘En dat er zelfs geen lichaam meer is dat ze kunnen begraven? Ze zullen net als ik het gevoel hebben dat hij simpelweg in het luchtledige is verdwenen.’

‘Daar heeft je vader al voor zijn overlijden over nagedacht. Georg Hoffman, zijn advocaat, heeft eerder vandaag contact

met me opgenomen. Ik kan je beloven dat jullie allemaal de gelegenheid krijgen afscheid van hem te nemen.'

'Zelfs na zijn dood heeft Pa zijn zaakjes nog onder controle,' zei ik, vertwijfeld zuchtend. 'Ik heb trouwens bij alle zussen een bericht achtergelaten, maar er heeft nog niemand teruggebeld.'

'Georg Hoffman is stand-by en komt hier zodra jullie er allemaal zijn. En alsjeblieft, Maia, vraag me niet wat hij ons gaat vertellen, want ik heb geen flauw idee. Nou, ik heb Claudia soep voor je laten maken, want je hebt sinds vanochtend vast nog niets gegeten. Wil je die in het Paviljoen eten of blijf je vanavond liever hier in huis?'

'Ik neem hier wel wat soep, en dan ga ik naar huis, als je het niet erg vindt. Ik wil nu graag alleen zijn.'

'Natuurlijk,' zei Marina, en gaf me een knuffel. 'Ik weet dat dit een vreselijke schok voor je is. En ik vind het heel naar dat jij ook nu weer de verantwoordelijkheid op je schouders draagt, maar Pa heeft me gevraagd het jou als eerste te vertellen. Misschien vind je daar nog wat troost in. En zal ik nu Claudia maar vragen de soep op te warmen? Volgens mij kunnen we allebei wel wat troostvoedsel gebruiken.'

Na het eten stuurde ik de duidelijk ook doodvermoeide Marina naar bed en gaf haar een nachtzoen. Ik ging niet direct weg maar klom langs de talloze trappen naar de bovenste verdieping om een kijkje te nemen in de kamers van mijn zusjes. Aan geen enkele kamer was iets veranderd sinds de bewoonster haar nest aan het water was uitgevlogen, en elke kamer toonde feilloos het grote verschil in karakter tussen mijn zussen. En geen enkele zus die net als een postduif naar het nest kwam terugvliegen, had ook maar de minste belangstelling om iets te veranderen. Ook ik niet.

Ik ging mijn vroegere kamer binnen en liep naar de plank met mijn lievelingsspulletjes uit mijn jeugd. Ik pakte een oude porseleinen pop op die ik als klein meisje van Pa had gekregen. Zoals

altijd had hij een magisch verhaal rond het cadeau geweven. De pop was van een jonge Russische gravin geweest die, toen haar poppenmoeder opgroeide en haar vergat, zich eenzaam voelde in haar ingesneeuwde paleis in Moskou. Ze heette Leonora en had dringend behoefte aan een nieuw paar liefhebbende armen, vertelde hij erbij.

Ik legde de pop terug en pakte de doos met het cadeau dat Pa me voor mijn zestiende verjaardag had gegeven, opende hem en haalde de halsketting eruit.

‘Dit is een maansteen, Maia,’ had hij gezegd toen ik naar de aparte, iriserende steen was blijven staren, die een blauwachtige tint uitstraalde en door kleine diamantjes omringd was. ‘Hij is ouder dan ik en heeft een boeiend verhaal te vertellen.’ Ik weet nog dat hij op dat moment aarzelde, alsof hij voor zichzelf snel iets moest beslissen. ‘Misschien vertel ik je dat nog weleens,’ ging hij verder. ‘De ketting is nu misschien nog een beetje te volwassen voor je, maar op een dag zal hij je heel goed staan.’

Dat had Pa goed ingeschat. In die tijd was ik net als al mijn schoolvriendinnen behangen met goedkope zilveren armbanden en had ik grote crucifixen aan een leren bandje om mijn nek hangen. Ik had de maansteen nooit gedragen en sinds die dag was hij daar, op de plank, blijven liggen.

Maar nu zou ik hem dragen.

Ik ging naar de spiegel en deed het fijne gouden kettinkje met zijn minuscule slotje om. Misschien verbeeldde ik het me, maar tegen mijn huid leek de maansteen licht af te geven. Instinctief voelde ik eraan terwijl ik naar het raam liep en uitkeek over de fonkelende lichtjes op het Meer van Genève.

‘Rust in vrede, Pa Salt,’ fluisterde ik.

En om niet door nog meer herinneringen overspoeld te worden verliet ik snel de kamer uit mijn jeugd, sloot ik de deur van het huis achter me en liep langs het smalle paadje naar mijn huidige grotemensenwoning, tweehonderd meter verderop.

De voordeur van het Paviljoen was nooit op slot; met de high-techbewaking rond het terrein bestond er weinig kans dat iemand er met de paar spullen die ik had vandoor ging.

Claudia had de lampen in mijn zitkamer al aangedaan. Overmand door wanhoop liet ik me op de bank neerploffen.

Ik was het zusje dat nooit was weggegaan.